

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **DDK Bohemia s.r.o.**, se sídlem Petrov 448, Petrov, zast. Mgr. Michalem Staňkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1525/39, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha, proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 5. 9. 2024, č. j. MZP/2024/290/1327, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2025, č. j. 11 A 104/2024-74,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Ministerstvo životního prostředí rozhodnutím ze dne 27. 5. 2024, č. j. MZP/2024/620/2383 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), nevyhovělo námitkám žalobkyně proti zařazení pozemků parc. X, 2140/1, 2140/9, 2140/11, 2144/1, 2144/18, 2144/19, 2144/27 v k. ú. L. n. M. (dále jen „dotčené pozemky“) do Chráněné krajinné oblasti Soutok (dále jen „CHKO Soutok“).

[2] Ministr životního prostředí (dále jen „žalovaný“) v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobkyně brojila proti napadenému rozhodnutí žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který shora označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[4] Městský soud shrnul, že předmětem sporu je otázka, zda má, či nemá být vyhlášena CHKO Soutok. Přitom poukázal na to, že neprovádí kompletní rozbor celé problematiky

z pohledu enviromentálního, ekonomického či společensko-kulturního, neboť správní soudy nemají být arbitrem toho, zda je ochrana přírody cestou zřizování CHKO a zajištěním určité míry přirozeného vývoje v nich z odborného hlediska žádoucí a jediná správná, a to ani obecně, ani specificky na území CHKO Soutok. Doplnil též, že námitky žalobkyně jsou až na výjimky velmi obecné a kopírují námitky rozkladové, proto je v takové míře obecnosti taktéž přezkoumal. Žádné ze žalobních námitek však nepřisvědčil.

[5] Pokud jde o jejich konkrétní vypořádání, Nejvyšší správní soud s ohledem na obecnost kasační stížnosti shrnuje níže vypořádání pouze těch žalobních námitek, jichž se dotýká také obsah kasační stížnosti. Ve zbylém rozsahu (nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, nedodržení lhůty k rozhodnutí o námitkách, finanční podpora vlastníků pozemků v CHKO, otázka probíhajícího řízení o pozemkových úpravách, nestrannost Agentury ochrany přírody a krajiny) lze pro stručnost i přehlednost odkázat na podrobné odůvodnění napadeného rozsudku.

[6] K žalobní námitce, podle níž orná půda chybí v popisu předmětu ochrany záměru, a proto nemohla být uváděna až v samotném detailnějším popisu jednotlivých předmětů ochrany, městský soud uvedl, že z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i z výpisu z katastru nemovitostí vyplývá, že dotčené pozemky žalobkyně nejsou vedeny jako orná půda, nýbrž jako trvalý travní porost. Neshledal tudíž souvislost této námitek s dotčenými pozemky, jichž je žalobkyně spoluvlastníkem.

[7] K žalobní námitce, podle níž žalovaný předtím, než přistoupil k záměru na vyhlášení CHKO Soutok, ignoroval požadavek na tzv. přednostní ochranu, městský soud uvedl, že žalovaný na institut smluvní ochrany nerezignoval, ale zvažoval jej. V testu proporcionality již správní orgán prvního stupně podrobně a přesvědčivě popsal, z jakých důvodů nebyla smluvní ochrana na dané území aplikovatelná. Z dikce § 39 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „ZOPK“), totiž nevyplývá, že orgán ochrany přírody musí za každou cenu s vlastníkem pozemku ochranu domluvit, ale naopak za daných podmínek by formalistická aplikace daného ustanovení nebyla v souladu s účelem ZOPK, kterým je ochrana přírody a krajiny. Městský soud poukázal na to, že žalobkyně na závěry správních orgánů konkrétněji nereagovala. K tomu dodal, že správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích zmínily, že část území CHKO Soutok je již dnes „zvláště chráněna“, proto v této části nebyla smluvní ochrana podle § 39 odst. 1 ZOPK možná ani právně.

[8] Městský soud do značné míry souhlasil se žalovaným i ohledně aplikace § 45c odst. 5 ZOPK. To, jak v minulosti (ne)postupoval příslušný orgán ochrany přírody při zajišťování smluvní ochrany v souvislosti s vyhlášením evropsky významných lokalit, které se na dotčeném území nacházejí, a sice Niva Dyje a Soutok – Podluží (dále jen „EVL“), nemělo přímou vazbu na řešení současné otázky, kterou bylo vyhlášení CHKO. Ačkoliv se nejednalo o zcela bezpředmětnou námitku, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve svém souhrnu obsahovala relevantní odůvodnění, proč nezvolily smluvní ochranu. Ke sjednání smluvní ochrany se vyžaduje i iniciativa vlastníka pozemku; teprve nevyvine-li vlastník takovou iniciativu, dojde k vyhlášení zvláště chráněného území postupem, jako tomu bylo v projednávané věci. Jelikož z obecně formulované žalobní námitek nevyplývalo, že by žalobkyně vyvíjela nějakou iniciativu za účelem sjednání smluvní ochrany dotčeného území, natož aby o ni požádala, městský soud uzavřel, že žalovaný nepostupoval v rozporu s § 39 ZOPK ve spojení s § 45c odst. 5 téhož zákona.

pokračování

III.

[9] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní proti napadenému rozsudku brojí kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje zrušit napadený rozsudek, napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatelka především namítá, že při přípravě a přijímání nařízení vlády, kterým byla vyhlášena CHKO Soutok, byl porušen čl. 4 a čl. 11 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a také některá ustanovení ZOPK. Zásah do vlastnického práva spatřuje stěžovatelka zejména v tom, že zařazením dotčených pozemků do CHKO Soutok došlo ke snížení jejich hodnoty. Nezákonná je podle stěžovatelky rovněž forma tohoto omezení, neboť CHKO byla vyhlášena nařízením vlády, nikoliv zákonem. Stěžovatelka se domnívá, že bylo omezeno rovněž její právo na podnikání (čl. 26 Listiny). Dotčené pozemky jsou totiž z velké části obhospodařovanou půdou. Jejich zařazení do CHKO Soutok je nepřipustné, neboť na těchto pozemcích chybí jakýkoliv předmět ochrany.

[11] Podle stěžovatelčina mínění je zařazení dotčených pozemků do CHKO v rozporu i s § 25 ZOPK. V záměru na vyhlášení CHKO je totiž uvedeno, že zemědělsky intenzivně obhospodařované pozemky nejsou předmětem ochrany (viz str. 2, část 3). V záměru chybí rovněž výčet dlouhodobých cílů ochrany přírody a krajiny (viz str. 3, část 5). Zemědělsky obhospodařované půdy nejsou uvedeny ani ve II. zóně CHKO, zahrnuty jsou pouze v III. zóně CHKO. Z toho je podle stěžovatelky zřejmé, že na intenzivně obhospodařovaných půdách neexistuje důvod ochrany, proto nemohou být zařazeny do navrhované CHKO Soutok. Jsou-li totiž v důsledku vzniku CHKO zasažena ústavně zaručená práva vlastníků pozemků, je nezbytné prokázat smysl této ochrany. Ten však nemůže být naplněn v případě, kdy se na dotčených pozemcích předmět ochrany léta nenacházel. V § 25 ZOPK je stanovena „kvalita“ území (významný podíl přirozených ekosystémů lesních a trvalých travních porostů). Podle stěžovatelky se v předmětném území žádný (natož významný) přirozený ekosystém lesních porostů nevyskytuje a vše je pouze důsledkem činnosti člověka.

[12] Žalovaný ani městský soud se podle stěžovatelky nevypořádali s opakovaně vznesenou námitkou týkající se (ne)využití smluvní ochrany podle § 45c ZOPK. Podle tohoto ustanovení měl správní orgán prvního stupně zaslat vlastníkům dotčených pozemků výzvu směřující k uzavření smlouvy k ochraně dotčených pozemků. To však neučinil. Ochrana EVL má být přitom přednostně chráněna v součinnosti s vlastníky pozemků. Správní orgán prvního stupně přistoupil (rovnou) k vyhlášení zvláště chráněného území, což nelze odůvodnit ani odkazem na test proporcionality. Sami vlastníci dotčených pozemků se totiž tomuto správnímu orgánu ozývali se zájmem o uzavření smluvní ochrany. Chtěl-li správní orgán prvního stupně smluvní ochranu obejít, měl nejdříve zrušit ochranu EVL a následně vyhlásit CHKO.

IV.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůrazňuje, že dosavadní ochrana území (EVL), které je součástí záměru CHKO Soutok, není dostatečná. Od doby jejich vyhlášení totiž došlo ke zhoršení stavu některých přírodních biotopů. Části tohoto území jsou chráněny rovněž jiným nástroji (např. jako krajinné prvky), ty nicméně nejsou schopny zajistit potřebnou komplexní ochranu. Území obou EVL, která pokrývají oblast záměru, je v současné době chráněno rovněž maloplošným zvláště chráněným územím (národní přírodní památka, národní přírodní rezervace, přírodní rezervace a přírodní památka).

Smluvní ochrana podle § 39 ZOPK proto již není právně možná. Je rovněž nežádoucí, aby území navrhované jako CHKO bylo rozdrobeno do několika různých režimů ochrany. Již správní orgán prvního stupně uvedl, že smluvní ochrana namísto vyhlášení CHKO na pozemcích zahrnutých v záměru není uskutečnitelná, a to zejména s ohledem na majetkové poměry v území (roztržistěnost vlastnických vztahů) a přírodní specifika území Soutoku. Dle žalovaného nelze ze smluvní ochrany obecně vyloučit ani větší území, nicméně všechna již zmiňovaná území se od území Soutoku odlišují právě majetkovými poměry, kdy smlouvy chránící tato větší území musely být uzavřeny pouze se dvěma subjekty (Ministerstvo obrany a Vojenské lesy a statky, s. p.). V případě pozemků dotčených záměrem CHKO Soutok se však jedná o přibližně 6870 subjektů, se kterými by muselo dojít k uzavření smlouvy. Žalovaný poukazuje i na to, že není kompetentním orgánem k uzavírání smluvní ochrany. K tomu je pověřen krajský úřad. To, jak postupoval příslušný orgán ochrany přírody (kraj) v případě smluvní ochrany, nemá na nyní posuzovanou věc přímý vliv.

[14] Smluvní ochranný režim se nadto vztahuje pouze na vlastníka pozemku a nepůsobí vůči třetím osobám. Ze zákona sice plyne zákaz takto chráněné území poškozovat (§ 39 odst. 2 ZOKP), avšak takto formulované pravidlo je velmi obecné a nezajistí efektivní ochranu území. Na druhou stranu je tento zákaz velmi přísný, neboť z něj není možné udělit výjimku. Režim CHKO je „flexibilnější“, neboť ve vyhlášovacím předpisu lze stanovit bližší podmínky užívání pozemků a rovněž lze udělit výjimky ze zákazů (podle § 43 ZOPK).

[15] Ve správním řízení byla zvažována též možnost vynětí pozemků stěžovatelky ze záměru. Žalovaný však dospěl k závěru (i na základě stanoviska Agentury pro ochranu přírody a krajiny), že pozemky stěžovatelky byly do záměru zahrnuty z důvodu celistvosti území a jednotlivých typů krajinných celků v nivě řeky Dyje. Pokud by byly ze záměru vyňaty, ztížilo by to zajištění předmětu ochrany a také by to zhoršilo možnost zachování přírodních funkcí nivního ekosystému řeky Dyje.

[16] Stát vyhlášením CHKO nenarušil žádná ústavně zaručená práva stěžovatelky a nedošlo ani k porušení zákona. Jednotlivé fáze vyhlášení CHKO Soutok byly uskutečněny v souladu se zákonem. Záměr byl řádně vyhlášen, stěžovatelka podala námitky, které žalovaný vypořádal, návrh záměru prošel meziresortním připomínkovým řízením a nakonec byl schválen vládou. V řízení o námitkách žalovaný vyhodnotil míru dotčení práv vlastníka a zmínil rovněž možné nástroje na kompenzaci případného ztížení hospodářské činnosti (§ 58 ZOPK). Žalovaný stěžovatelku rovněž upozornil na skutečnost, že vyhlášení CHKO její vlastnické právo nijak neovlivňuje – stěžovatelka může dotčené nemovitosti dále užívat a provozovat hospodářskou činnost. K tomu žalovaný podotkl, že již v současnosti jsou vlastníci pozemků v EVL limitováni v některých činnostech s ohledem na výskyt zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů v území.

[17] Závěrem žalovaný uvádí, že ochrana přírody a krajiny je veřejným zájmem. Každý je povinen při užívání přírody a krajiny strpět omezení vyplývající ze zákona, a to i z vyhlášení zvláště chráněného území. Při ochraně životního prostředí jsou zásahy do vlastnického práva přípustné, je-li omezení založeno zákonem a jsou-li vyváženy soukromé a veřejné zájmy. To potvrzuje také Evropský soud pro lidská práva (rozsudek *Turgut a další proti Turecku* ze dne 8. 7. 2008 č. 1411/03).

[18] K námitce chybějícího předmětu ochrany v případě orné půdy žalovaný dodává, že již městský soud vysvětlil (byť pozemky stěžovatelky nejsou vedeny jako orná půda), že

pokračování

dotváří harmonicky utvářenou krajinu s typickým krajinným rázem a rovněž plní přírodní funkci krajiny z důvodu provázanosti orné půdy s vodním režimem. Smyslem ochrany orné půdy je proto zachování krajiny a jejích přírodních funkcí. Zahrnutí hospodářsky využívané krajiny do CHKO je běžné. Nelze totiž opomenout vzájemnou provázanost jednotlivých ekosystémů (s ohledem na rozmnožování živočichů, biodiverzitu, podmáčení lokalit atd.). K námitce stěžovatelky, že se v oblasti nenachází žádné přirozené lesy, žalovaný upozorňuje na to, že za přirozený les je v odborné terminologii považován také les, který vznikl pod vlivem člověka.

V.

[19] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Dříve, než přistoupí k vypořádání uplatněných stížnostních námitek, Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že míra podrobnosti soudního rozhodnutí je dána především kvalitou argumentace (žalobní či kasační) účastníka řízení. Kasační stížnost v nynější věci je obecná a v podstatě jen kopíruje žalobní námítky. Stěžovatelka téměř nijak nereaguje na napadený rozsudek a na argumentaci v něm obsaženou a v zásadě jen opakuje svá předchozí tvrzení. Taková podoba kasační stížnosti je na samé hranici možnosti jejího věcného posouzení (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). S ohledem na uvedené proto závěry Nejvyššího správního soudu co do obecnosti korespondují obecnosti uplatněné kasační argumentace.

[22] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou směřující k naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatelka v tomto ohledu tvrdí, že městský soud opomněl některé námitky vypořádat a nedostatečně odůvodnil námitku týkající se smluvní ochrany pozemků.

[23] Uvedenému Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit. Městský soud všechny žalobní námitky pečlivě vypořádal a neopomenul uvést ani obecná východiska ochrany přírody a krajiny. Stěžovatelka sice v kasační stížnosti obecně poukazuje na to, že některé její žalobní námitky městský soud nevypořádal, z obsahu kasační stížnosti je však v tomto ohledu zjevné, že ve skutečnosti obecně nesouhlasí se závěry, které k uplatněným žalobním bodům městský soud vyslovil. Konkrétně žalobnímu bodu ohledně smluvní ochrany se městský soud věnoval v odstavcích 59. až 65. napadeného rozsudku. Nesouhlas se závěry městského soudu přitom nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezakládají. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tudíž není naplněn.

[24] Jedná-li se o nesouhlas s právním posouzením věci [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], stěžovatelka uplatňuje dvě zásadní námitky. První z nich se týká chybějícího předmětu ochrany na intenzivně obhospodařované půdě ve vlastnictví stěžovatelky a zásahu do jejího vlastnického práva. Druhá námitka směřuje proti nevyužití smluvní ochrany podle § 45c odst. 5 ZOPK. Shodnými otázkami, byť jiného stěžovatele, se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 30. 5. 2025, č. j. 10 As 17/2025-66. Jelikož závěry, které k nim desátý senát v odkazovaném rozsudku vyslovil, jsou plně použitelné i v posuzované věci, čtvrtý senát z nich v dalším vychází. Neshledává totiž žádný důvod se od nich nyní odchýlit.

[25] Podle § 45c odst. 4 ZOPK, *k zajištění udržení příznivého stavu evropských stanovišť nebo stanovišť evropsky významných druhů, které jsou předmětem ochrany evropsky významných lokalit, lze území evropsky významných lokalit nebo jejich části vyhlásit za zvláště chráněná území nebo zde zřídit smluvně chráněná území podle § 39. Vyžaduje-li udržení příznivého stavu předmětu ochrany evropsky významné lokality přísnější ochranu než podle odstavce 2, stanoví vláda nařízením u této evropsky významné lokality nebo její části kategorie zvláště chráněných území, ve kterých je příslušné orgány ochrany přírody vyhlásí, nebude-li tato ochrana zajištěna smluvně. Takto vláda postupuje v případě, že tato evropsky významná lokalita není dosud vyhlášena za zvláště chráněné území a její ochrana není zajištěna ani smluvně podle § 39.*

[26] Podle § 39 odst. 1 ZOPK, *ochrana evropsky významných lokalit je zajišťována přednostně v součinnosti s vlastníky pozemků. Pro evropsky významné lokality lze namísto vyhlášení národní přírodní rezervace, národní přírodní památky, přírodní rezervace, přírodní památky nebo památného stromu, včetně jejich ochranných pásem, prohlásit území za chráněné nebo strom za památný, pokud již nejsou zvláště chráněny podle tohoto zákona, na základě písemné smlouvy uzavřené mezi vlastníkem dotčeného pozemku a příslušným orgánem ochrany přírody. Smluvně lze dále chránit i stromy nebo jiná území se soustředěnými přírodními hodnotami, kde jsou zastoupeny významné či jedinečné ekosystémy v rámci příslušné biogeografické oblasti nebo stanoviště vzácných či ohrožených druhů živočichů a rostlin, pokud již nejsou zvláště chráněny podle tohoto zákona. Smlouva musí obsahovat zejména: a) vymezení ochranných podmínek chráněného území nebo památného stromu, b) způsob péče o chráněné území nebo strom.*

[27] Stěžovatelka namítá, že se žalovaný ani městský soud nijak nevypořádali s námitkou nevyužití postupu podle § 45c ZOPK. Nadto byl porušen zákon, neboť k vyhlášení zvláště chráněného území došlo, aniž by zpracovatel vůbec oslovil stěžovatelku se žádostí o uzavření smluvní ochrany dotčených pozemků. Místo toho rovnou vyhlásil zvláště chráněné území.

[28] Jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, z napadeného rozhodnutí i z napadeného rozsudku je zřejmé, že se otázce smluvní ochrany věnovaly jak správní orgány obou stupňů, tak i městský soud (viz odst. 59. až 65. napadeného rozsudku; str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí), přičemž uvedly, že vzhledem k roztržičnosti vlastnických vztahů na území zamýšlené CHKO Soutok je smluvní ochrana území fakticky neproveditelná. Žalovaný k tomu dále doplnil, že smluvní ochranný režim upravuje vztah pouze k vlastníkovi pozemku jakožto smluvní straně, nikoliv vztah ke třetím osobám, a zdůraznil rovněž neefektivnost takového řešení.

[29] Jak je patrné ze shora citovaných ustanovení ZOPK, pro EVL (kam spadají rovněž dotčené pozemky) lze namísto vyhlášení národní přírodní rezervace, národní přírodní památky, přírodní rezervace, přírodní památky nebo památného stromu, včetně jejich ochranných pásem, zvolit ochranu na základě písemné smlouvy uzavřené mezi vlastníkem dotčeného pozemku a příslušným orgánem ochrany přírody. Smluvní způsob ochrany EVL je alternativou především k vyhlášení maloplošných zvláště chráněných území, byť smluvní ochranu nelze *a priori* vyloučit ani u většího území. To se však v tomto případě nestalo. Správní orgány při posuzování předmětu ochrany v rámci testu proporcionality vážily jednotlivé možnosti ochrany, přičemž s ohledem na majetkové vztahy v území,

pokračování

efektivitu ochrany a charakter dotčených pozemků uzavřely, že smluvní ochrana není vhodná ani proveditelná.

[30] Jak je patrné z § 39 odst. 1 ZOPK, *pro evropsky významné lokality lze namísto vyhlášení národní přírodní rezervace, národní přírodní památky, přírodní rezervace, přírodní památky nebo památného stromu, včetně jejich ochranných pásem, prohlásit území za chráněné nebo strom za památný, pokud již nejsou zvláště chráněny podle tohoto zákona, na základě písemné smlouvy uzavřené mezi vlastníkem dotčeného pozemku a příslušným orgánem ochrany přírody* (důraz přidán soudem). Některé z dotčených pozemků stěžovatelky jsou však již pod zvláštní ochranou podle ZOPK. Jedná se o pozemky v národní přírodní rezervaci, o národní památky a národní přírodní památky. Jejich smluvní ochrana by proto nebyla podle výše uvedeného ustanovení ZOPK ani právně možná. Uvedená kasační námitka není důvodná.

[31] Také k námitce chybějícího předmětu ochrany na dotčených pozemcích se již vyjádřil městský soud (odst. 50. až 54. napadeného rozsudku), stejně jako žalovaný na str. 4 až 5 napadeného rozhodnutí. Stěžovatelka setrvale (ve správním řízení i v žalobě) tvrdí, že orná půda nemůže být předmětem ochrany, resp. že na dotčených pozemcích chybí požadovaný smysl ochrany. V kasační stížnosti používá slovní spojení „intenzivně obhospodařovaná půda“, aniž by však blíže specifikovala, jakým způsobem na pozemcích hospodář a jak konkrétně bude v další činnosti omezena. Rovněž své tvrzení týkající se omezení vlastnického práva k dotčeným pozemkům ponechává stěžovatelka v obecné rovině. Nikterak nedokládá ani snížení hodnoty dotčených pozemků.

[32] Nejvyšší správním soud souhlasí s městským soudem, že dotčené pozemky jsou trvalými travními porosty, nikoliv ornou půdou. Vlastník nemovitosti je přitom podle § 40 odst. 4 ZOPK oprávněn uplatnit námitky jen proti takovému navrženému způsobu nebo rozsahu ochrany, jímž by byl dotčen ve výkonu svých práv nebo povinností. Vzhledem k tomu, že dotčené pozemky nejsou ornou půdou, není zřejmé, jak je stěžovatelka reálně omezena ve své hospodářské činnosti a jak se jí dotýká zařazení jiných pozemků, které jsou ornou půdou, do záměru. I přesto však městský soud přesvědčivě vysvětlil, proč rovněž orná půda spadá do předmětu ochrany. Tyto závěry pak stěžovatelka nenapadá. Rovněž tato kasační námitka proto není důvodná.

[33] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá i to, že k omezení jejího vlastnického práva došlo na základě nařízení vlády, nikoliv na základě zákona, a proto byl porušen čl. 11 odst. 4 Listiny. Ani tomuto argumentu však nelze přisvědčit. Vznik CHKO je totiž sice vyhlášován nařízením vlády, nicméně právě možnost vytvořit CHKO, způsob vzniku CHKO, jakož i základní podmínky ochrany CHKO stanoví přímo zákon (§ 25 a násl. ZOPK). Je proto podstatné, že pro vydání nařízení vlády existuje odpovídající zákonná úprava, na kterou toto nařízení (pro jehož vydání není třeba zákonné zmocnění, jelikož toto zmocnění obsahuje již čl. 78 Ústavy) přímo navazuje. Ostatně i čl. 11 odst. 4 Listiny, který limituje nucené omezení vlastnického práva a na který stěžovatelka odkazuje, používá pojem „na základě zákona“, a nikoliv (přímo) „zákonem“.

[34] Lze shrnout, že dotčené pozemky byly do záměru CHKO Soutok zařazeny v souladu se zákonem, přičemž stěžovatelčiny námitky na tom nemohly nic změnit. Nelze jistě zpochybnit, že vyhlášení CHKO s sebou přináší jistá omezení, stěžovatelka ovšem svá tvrzení ohledně těchto omezení blíže nespecifikovala. Nejenže konkrétně netvrdila, ale ani nedoložila, že tato omezení jsou natolik závažná, aby bylo třeba přehodnotit rozsah

stanovené ochrany. Stěžovatelka byla upozorněna na skutečnost, že v případě ztížení zemědělského hospodaření v důsledku vyhlášení CHKO Soutok má dle § 58 ZOPK nárok na finanční náhradu. Smysl a účel zvolené ochrany vysvětlily již správní orgány ve svých rozhodnutích a při vyhlásování CHKO byl dodržen zákonný postup. Nedošlo tudíž ani k porušení čl. 4, čl. 11, potažmo čl. 26 Listiny.

[35] S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud se pochybení v právním posouzení věci nedopustil, dospěl ke správným právním závěrům, a proto ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není naplněn.

VI.

[36] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného nepovažuje kasační stížnost za důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[37] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka, která neměla v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalovanému, který byl v řízení účastníkem úspěšným, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů tohoto řízení právo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2025

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu